

Moeder van vermoorde Sandra (30) uit Nieuwediep: 'Dit is geen gezinsdrama, dit is vrouwenmoord'

Marijke Brouwer • 2 - 3 juli 2024

Sandra in 2023. Eigen foto

Marian Stoppelenburg verloor haar dochter Sandra die op 5 mei werd vermoord door haar echtgenoot. Woensdag spreekt zij in het Forum. „We moeten oplossingen vinden om vrouwenmoord te voorkomen.”

Ze stelt zichzelf een vraag, buiten in de tuin achter haar huis in Roden. „Stel dat ik hevige ruzie en geweld zou horen bij een huis hier even verderop. Wat zou ik doen? De politie bellen? Aanbellen?”

Marian Stoppelenburg (64) hoopt dat ze zou aanbellen, al was het maar omdat dat de ruzie verstoort, een adempauze biedt.

Ze valt even stil. Denkt na. „Als eenling is het moeilijk om in te grijpen bij geweld.”

Politie aan de deur

Een kleine 8 weken geleden verloor ze haar dochter Sandra (30). Zij werd thuis in Nieuwediep vermoord door haar 44-jarige man, die daarna de hand aan zichzelf legde. Het gebeurde op 5 mei. In eerste instantie was onduidelijk wat er was voorgevallen; 12 dagen later maakte de politie bekend dat Sandra om het leven was gebracht door haar echtgenoot.

Marian herinnert zich een paar flarden van die 5de mei. Dat ze die zondagmiddag aan het wandelen was en zag dat ze een gemiste oproep had van haar ex-man, de vader van Sandra. Dat ze hem terugbelde. Dat hij vertelde dat de politie onderweg was naar haar huis omdat Sandra en haar man dood waren. Hoe ze thuis arriveerde en daar inderdaad politie zag, haar zoon ook, haar ex-man.

En dat met het verstrijken van de tijd tot haar doordrong dat haar dochter niet meer leefde, dat haar 4-jarige kleinzoon moet opgroeien zonder ouders.

Ze wil niet uitweiden over haar kleinzoon, niet over de details van de moord. Niet over Wereldgeluk ook, het restaurant in Groningen waarvan Sandra eigenaar was en waar ze ziel en zaligheid in stopte.

Alles hangt met alles samen, zegt Marian.

‘Hou van elkaar’

Waarover zij zich wil uitspreken is de vraag waarmee ze worstelt. Waarmee ze vrouwen in min of meer vergelijkbare omstandigheden als haar dochter wenst te helpen. Die vraag is deze: hoe is vrouwenmoord alias femicide te voorkomen?

Enkele dagen nadat haar dochter was vermoord, schreef Marian een bericht op LinkedIn. Het was een oproep, een noodkreet.

„Verbijsterd en vol ongeloof moet ik accepteren, dat mijn stoere, dappere dochter Sandra, moeder van mijn kleinzoon en eigenaar van het heropende restaurant Wereldgeluk, er niet meer is. De enige opluchting die ik nu voel, is dat ik niet langer bang hoeft te zijn dat haar iets ergs overkomt. Dat is nu gebeurd. Het is een verlammende ervaring de dood van je dochter in de media aan te treffen in de rubriek misdaad. Wat er precies is gebeurd,

weten we nog niet, maar mijn oproep aan iedereen is harder dan ooit: Hou van elkaar en geef elkaar de ruimte. De wereld is van iedereen.”

Sandra voor restaurant Wereldgeluk. Foto: Jan Willem van Vliet

Twee weken na de dood van haar dochter, toen de politie naar buiten bracht dat Sandra vermoord was, schreef ze er opnieuw over.

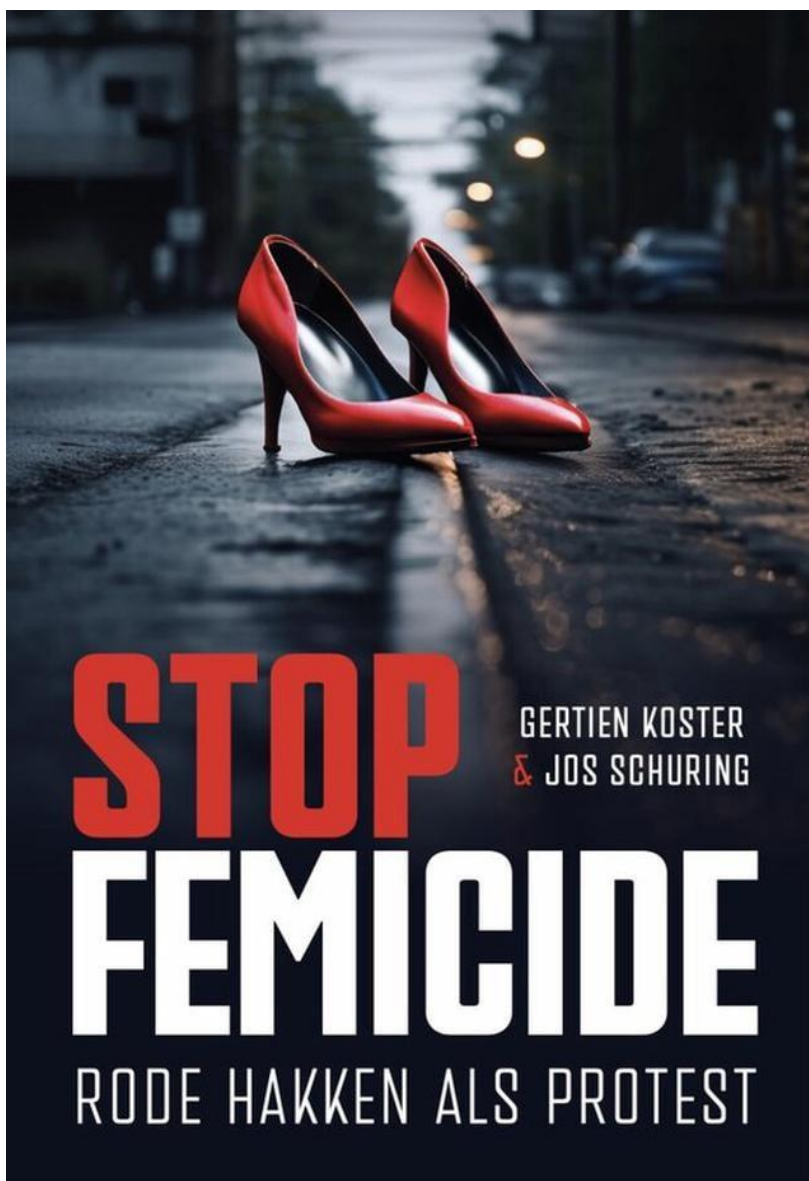
„Hoe gruwelijk deze bevestiging ook voor ons is, het is beter dan géén antwoord op de vraag naar haar doodsoorzaak. ‘Dat had je toch zien aankomen’, zeg of denk je misschien. Dat klopt. Ik ben bijna een jaar bang geweest dat dit zou gebeuren. Niemand in haar directe omgeving is - als eenling - echter in staat gebleken haar te doordringen van de noodzaak haar man te verlaten en een nieuwe koers te kiezen met hun zoontje.

Ken je een vrouw die bedreigd of mishandeld wordt door haar partner? Laat háár dit lezen. Maak haar duidelijk dat zij zich niet hoeft te schamen voor haar verkeerde partnerkeuze. Vertel haar dat ze het niet alleen hoeft op te lossen. ”

Handvatten na de voortekenen van femicide

Nu, krap twee maanden na de moord, is ze vastbesloten haar woorden op LinkedIn kracht bij te zetten door woensdag van zich te laten horen in het Forum waar het boek *Stop Femicide* wordt gepresenteerd. Ze zegt: „Mijn berichten op LinkedIn zijn ruim 1 miljoen keer bekeken. Heel veel mensen hier in Noord-Nederland weten wat er met Sandra is gebeurd. De mensen om Sandra heen hebben de voortekenen van vrouwenmoord herkend. De hulpverlening heeft in oktober gezegd bang te zijn voor haar veiligheid, te vrezen voor zware mishandeling of moord.”

De tekst gaat verder onder de afbeelding.

Stop Femicide

Wat Marian wil bewerkstelligen is dat hulpverleners en naasten van de vrouw in kwestie handvatten krijgen aangereikt om in actie te komen, oplossingen te bieden. Om haar heen gaan staan, een mogelijkheid tot vertrek bieden, onderdak. Bescherming. Alleen op die manier, denkt ze, is het cijfer van vrouwenmoord (in Nederland wordt elke acht dagen een vrouw vermoord door haar (ex-)partner) omlaag te brengen.

‘Sandra kon geen kant op’

Terug naar haar dochter. Ze zegt niet te willen graven in wat er tussen Sandra en haar man is voorgevallen in de vijf jaar dat ze een relatie hadden. „Wat ik wil delen, is dat in zijn gedrag kenmerken zaten die volgens deskundigen voorspellend zijn voor femicide: dwangmatig controleren en isoleren van familie en vrienden. Sandra zat uiteindelijk klem, ze kon geen kant op”, zegt Marian.

Afgelopen najaar kwam Sandra bij haar langs om te vertellen dat haar man in de gevangenis zat omdat hij haar bedreigd had. Het moment, denkt menig buitenstaander, om de benen te nemen. Marian schudt haar hoofd. „Dat wilde ze niet horen. Ze heeft haar aangifte tegen hem ingetrokken, ze bleef hem maar beschermen. Niet zij had hulp nodig zei ze, maar hij.”

‘Dit is vrouwenmoord’

Marian weet dat Sandra geen doetje was, koppig haar gang ging, het restaurant boven alles stelde en keihard werkte. De zinnertes en vooroordelen over de fatale ruzie die ze anderen hoort tegenwerpen, kan ze inmiddels dromen. „Natuurlijk heeft Sandra een aandeel gehad in de ruzies tussen hen. Maar wacht even: dat mag nooit een legitimatie of vergoelijking van moord zijn. Dit is geen gezinsdrama. Dit is vrouwenmoord.”

Ja, zegt ze, ze heeft als moeder van een slachtoffer een doel: femicide tegengaan, slachtoffers helpen om over hun angst, schaamte, trots, koppigheid en hoop heen te stappen en hulp te accepteren. Wie weet komt die hulp niet te laat voor vrouwen die in een vergelijkbare positie als Sandra verkeren. „Ik zeg nu misschien iets wat vreemd klinkt”, zegt Marian. „Het afschuwelijkste vind ik hoe erg Sandra in angst heeft geleefd. Ergens troost het me dat dat voorbij is.”